

Revista NOVES IDEES

Núm. 20 - curs 2021-22

Editorial

Tots els anys (o cursos, que és com en diem en l'àmbit acadèmic) tenen alguna cosa especial, però aquest té la particularitat que el nostre institut arriba a les seues "bodes de plata": 25 anys. Com que la nostra revista també arriba a un número prou rodó, 20 anys, tenim aleshores una doble efemèride. A més a més, en un terreny més personal, jo porto a l'institut d'Alcarràs 13 cursos, que vindrien a ser una mena de "bodes de bronze", i a la direcció de la nostra revista, des del 2012, quan va sortir el darrer número d'*Idees*, el 10, quan la professora Encarna Martínez (professora de català que es va jubilar ja fa uns anys) em va passar el testimoni de la gestió de la revista del nostre institut. L'any següent ja va sortir com a *Noves IdeES*, en modalitat trimestral (fins aleshores havia estat sempre anual). Des de l'any que va començar la pandèmia ha tornat a ser una revista anual, però a més a més en format virtual (fins al 2019 havia estat una revista impresa).

Bé, l'especialitat d'enguany passa per haver estat el curs en què hem recuperat moltes coses que havíem perdut durant la pandèmia: vam poder inaugurar el curs tots junts, encara que fos a la plaça i amb un sol inclement; hem pogut fer alguna sortida com la de 2n d'ESO a Barcelona, vinculada al crèdit de síntesi; hem recuperat la nostra setmana cultural (dies de la Ciència, de l'Esport i de Sant Jordi); ens hem pogut tornar a barrejar les diferents classes tot deixant enrere allò dels "grups bombolla"; hem pogut celebrar les orles, fins i tot les dels estudiants que van acabar 2n de batxillerat aquell malaurat 2020; hem pogut celebrar la festa diürna del treball per tasques de 1r d'ESO; s'han fet activitats i sortides de convivència en positiu...

A més a més, al municipi d'Alcarràs s'ha produït un esdeveniment transcendent que ha donat notable popularitat al poble que dona nom al nostre institut, com és l'èxit de la pel·lícula *Alcarràs* de la Carla Simón, estretament vinculada a la localitat on tenim el nostre centre (vam poder assistir al programa de ràdio que RAC 1 li va dedicar des de Lo Casino, on la van entrevistar en directe).

Tornant a l'efemèride dels 25 anys, aquests han justificat que, des del Grup d'Astronomia de l'Institut d'Alcarràs (GAIA) es propiciés la petició d'anomenar Alcarràs a un asteroide observat per primer cop per un científic que va venir a fer una xerrada precisament el dia de la ciència.

Entre els actes relacionats amb el quart de segle del nostre institut també hem fet diverses celebracions, al maig a Lo Casino i a final de curs davant del poliesportiu d'Alcarràs, i el passat divendres 17 de juny fins i tot vam soterrar dues càpsules del temps al costat de l'olivera que hi ha a l'entrada del nostre centre, que porta allà des de la fundació de l'institut i que compartirà terra amb aquestes càpsules que no es podran obrir fins d'aquí a 25 anys, és a dir, per les seues "bodes d'or".

Però no em voldria acomiadar sense animar-vos a llegir la nostra revista, que ha estat preparada pels alumnes que veureu a la pàgina de crèdits, però també amb la col·laboració d'altres membres de la nostra comunitat educativa que s'han decidit a participar en aquest número. Que passeu un molt bon estiu!

Festa dels 25 anys.

Setmana cultural

Dia de la ciència

Dia de l'esport

Dia de Sant Jordi

Textos literaris premiats per Sant Jordi

Miscel·lània

Premi de "Relato corto" de la UdL

Premsa a l'escola

Un viatge de 21 anys: intercanvis Erasmus

Carpe Diem?

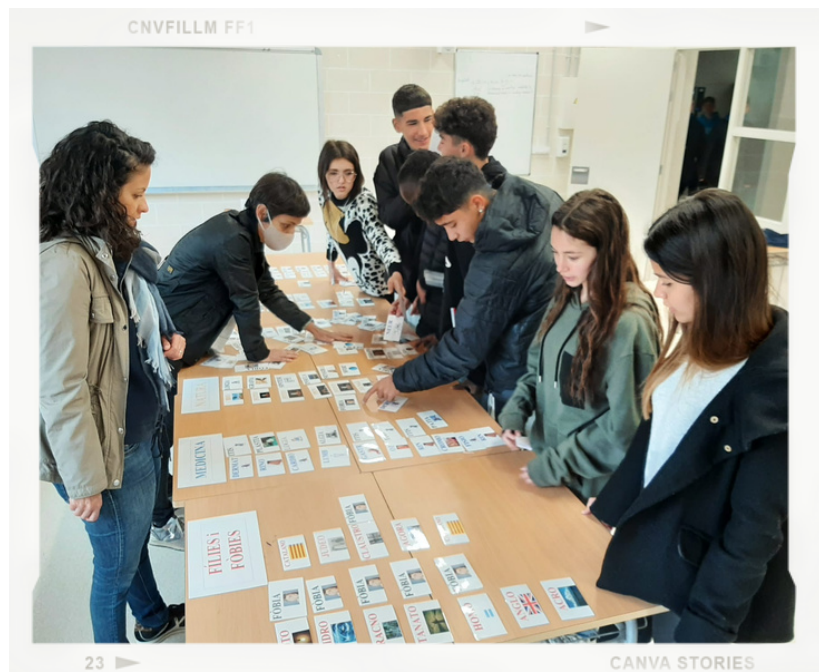
Setmana cultural

Dia de la ciència

El día 20 de abril era el Día de la Ciencia y se aplicaba en dedicar un día entero a muchos juegos de materias que contenían las ciencias. Para comenzar podíamos ir a cualquier juego; había muchos juegos que eran super divertidos. Había juegos que consistían en las materias de FÍSICA o QUÍMICA, de CIENCIAS NATURALES, de MATEMÁTICAS, de TECNOLOGÍA. Los juegos consistían en hacer figuras con palitos, conducir un dron, ver vídeos en 3D, de poner caramelos en un plato y después echar jabón, leche o agua, en jugar, por ejemplo, a la oca con la tabla periódica y había muchas cosas más como, por ejemplo, también había para hacer carritos de botella que construías tú mismo, puzzles, de hacer una inmensa cuerda de tu ADN pero te daban un papel y la dobladas para simular tu ADN; había algún tipo de masa en que metías los pies y hacías figuras...

En todas las paradas de juegos había siempre profesores que nos ayudaban; también había alumnos que ayudaban a los profesores cuando estaban cansados; nos ayudábamos entre todos. Todos aprendimos algo nuevo y nos divertimos, ya que hacía dos años que no hacíamos nada de esto porque, como había aparecido el COVID no podíamos, pero al final este curso lo hicimos.

Sara Duque y Luisa Ocampo (3º ESO)

Xerrada d'asteroides (astronomia)

El dia 20 d'abril vam celebrar el Dia de la Ciència i va venir el senyor Josep Maria Bosch a parlar-nos d'asteroides, estrelles i dels telescopis que tenen a Tàrrrega. Doncs volem dir que aquesta xerrada va estar molt bé i ens va agradar molt a tots, ja que la vam trobar productiva i ho va explicar de manera que tots vam poder entendre el que ens explicava.

Josep Maria Bosch ens va explicar diferents coses, entre les quals podem destacar : Que l'asteroide més gran que s'ha atansat a la Terra és el 7482 (1994 PC1), més conegut com a Neó.

També ens va dir que les persones que descobreixen algun asteroide fins i tot poden ficar-li nom; hi poden passar anys, ja que s'ha de comprovar si és de debò un descobriment.[Ell mateix ha nomenat diferents asteroides, entre els quals ara hi ha un que ha anomenat "Alcarràs" per retre homenatge al nostre poble tot commemorant la pagesia]

També vam poder veure la suma de fotos fetes durant 1 hora sobre la velocitat i el rumb dels estels.

Vam descobrir que res és impossible que passi, ja que un dia una bola de foc vinguda de l'espai va caure damunt d'un cotxe Chevrolet i ara aquest cotxe està en un museu.

Thais Sans (3r ESO A)

Dia de l'esport

El dia 21 d'abril vam celebrar el Dia de l'Esport, que consisteix a triar un esport que has de fer durant tot el dia o bé pots anar canviant. Els de 1r de Batxillerat eren el monitors a cada esport.

Alguns dels diferents esports que podíem triar fer durant aquest dia eren els següents:

Pàdel: Hem estat parlant amb diferents persones que durant el dia han fet aquest esport i diferents persones ens han dit que era de les primeres vegades que jugaba, així com altres ens han dit que feien pàdel de manera extraescolar. Els hem preguntat què pensaven de l'organització, i tots ens han respost el mateix: que era bona organització i que els havia agradat. I finalment els hem preguntat com s'ho havien passat: alguns han dit que bé però que quasi no li donaven a la pilota; d'altres ens han dit que s'ho havien passat genial, ja que havien guanyat totes les partides, i d'altres ens han dit que simplement s'ho han passat bé i que els agrada aquest esport.

Futbol: Hem estat parlant amb un noi que s'ha fet mal jugant a futbol, però ens ha dit que s'ho ha passat bé mentre ha jugat i que l'organització era bona. També hem estat parlant amb un altre que ens ha dit que s'ho ha passat genial, ja que ha estat jugant tot el dia i a més a més estava jugant amb els seus amics.

Tennis Taula: A tennis de taula han fet un rei de la pista i hem estat parlant amb ells; han dit que s'ho han passat bé, alguns també han dit que no sabien jugar molt bé però això no ha evitat que s'ho poguessin passar bé.

Thais Sans (3r ESO A)

Ruta en bicicleta

El día 21 de abril del 2022 en el Instituto d'Alcarràs los alumnos pudieron realizar actividades relacionadas con el deporte, pues en este centro escolar se celebró el llamado Día del Deporte.

Durante esa semana, varios días se realizaron actividades con distintas temáticas, puesto que era la semana cultural. En esta el día 20 se celebró el día de la ciencia, el día siguiente, día 21, hicimos el día del deporte como ya hemos comentado y, finalmente, el día 22 celebramos la fiesta tradicional catalana: Sant Jordi.

Durante los días previos a estos, entre los alumnos nos repartimos las diferentes actividades que se podían realizar y en este artículo os hablaremos de la ruta en bicicleta, la cual escogimos nosotros.

La ruta fue un poco accidentada, aunque empezamos bien y fuimos hasta Butsenit sin ningún problema. Pasados uno o dos kilómetros, las monitoras de bachillerato tuvieron un accidente y se cayeron las dos; además a un alumno se le pinchó la rueda y otra compañera estaba muy cansada para continuar, así que decidimos seguir la ruta unos cuantos kilómetros aquellos que estábamos bien y después volver mientras el grupo que estaba más cansado esperaban a un profesor que les viniese a buscar. Y cuando todo parecía que ya no podía ir peor, al volver, a otro alumno se le rompió un pedal y tuvo que quedarse a esperar al profesor. El resto pudimos acabar la ruta sin ningún otro problema y llegamos a tiempo para ver el partido de voleibol entre profesores y alumnos de bachillerato.

En definitiva, pese a todos los problemas, fue una mañana divertida y distinta en la cual pudimos pasar más tiempo con los compañeros fuera de clase, reír y tener más anécdotas.

Neizan Montes de Oca y David Todó (3º ESO)

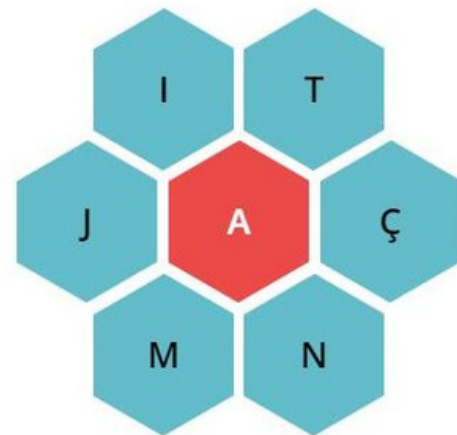

Dia de Sant Jordi

En el muro de Julieta podías poner un pòsit y escribir tu deseo.

També vam jugar al Paraulògic, un joc de fer paraules en català amb unes lletres.

Es van entregar els premis literaris i els premis a les millors roses. La foto mostra el premi a la millor rosa digital.

Textos literaris premiats

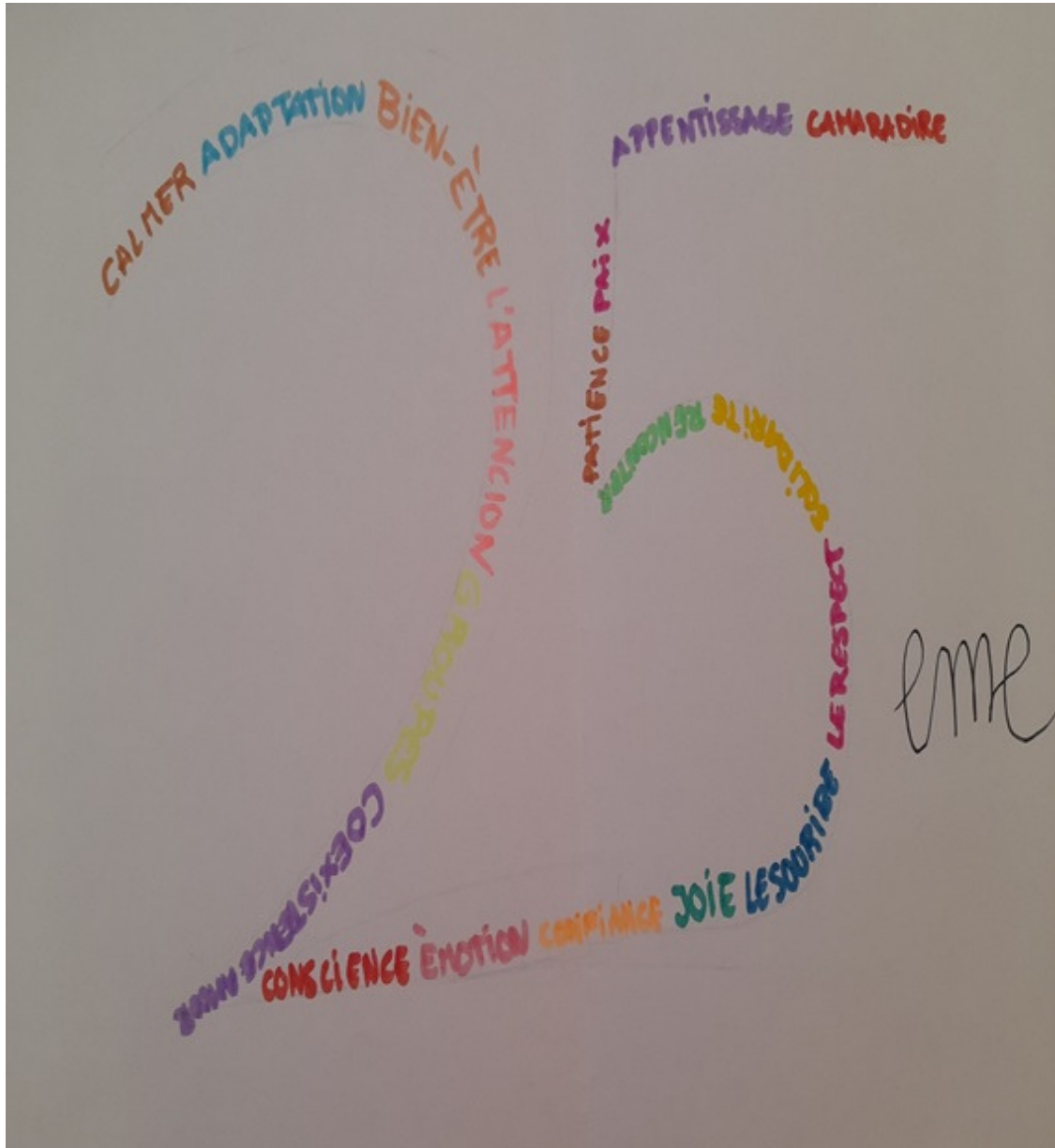
Is there a way to replace you?

Alia Ahmad (4t ESO; premi St. Jordi de narrativa en anglès, categoria B)

On a lovely morning of March Zahra's alarm started ringing, she was extremely tired due to his unbalanced night routine, but right now there was no other option to choose. She started getting ready quickly as she was already getting late. After all, she arrives at the bus stop and starts waiting for it on a bench. Until her eyes began admiring an adorable kid who was continuously crying, even though he was crying still his face was so sticky that she couldn't resist to take her eyes from him. Zahra is an introvert when it comes to communication but this time she asked without thinking twice to his mother about the reason why he was crying like this. She politely replied, that the reason why he is crying is just some little candies he forgot in a shop when we're buying our breakfast, but now there's no time left to go back to the shop and pick them up for him. But you don't need to worry he'll be alright once he goes to the school—she explained to her meanwhile she was wiping the tears off from his eyes. As soon as she finishes her phrase, the bus arrives and they leave saying goodbye. Once they are gone she realizes that she has lost her bus while talking to them. So she decides to sit again and wait for another 25 minutes. After a while she starts feeling bad that she didn't help them with anything and the most upsetting thing was that she left that kid crying, she thinks about it again and again and cannot find peace from that. It's not very common this kind of over thinking but she has and until she doesn't figure out everything she cannot find peace anywhere. Well, then she finally takes her bag and starts walking away from the bus stop and ends at a small bakery that their town has. She enters and starts looking for the candies, it takes a bit but she doesn't give up on it and after all she reaches to find a small bag with some little candies, and so she immediately runs out from the bakery to the bus stop so she won't get late again as before. At that point she was very nervous thinking about the struggle she will face to find him, but at least she remembers the name of the school because of the logo he had on the shirt. Thereafter she arrives at the gate of the school when actually she was supposed to be in her office at this time. As she opens the door someone starts to stretch her dress rapidly with small hands. When she turns around she discovers that he is the same kid which gives her a huge shock. Therefore she bows down till she can easily see his face, and takes out the bag of candies to give him back where she also added some of her chocolates she had. The smile he made while receiving it was incomparable, his eyes were sparkling with happiness and his little hands were shaking slowly while he tells in his small incomplete words that he is so happy to get them back, and this bag was not only of candies yet there was also some of his favorite toys in it. After all he gets closer and hugs her with great force even though it's hard because of her height. That feeling made her so emotional that tears came to her eyes even though she never knew his name. While she was coming back to home she was very happy because today she got a feeling she used to get everyday from her mother. A feeling of which some of us are unconscious, the love you get from your mother, the care she gives to you, the way she does everything for you even if you don't ask for it, the way she helps you to solve your problems, she never looks up to how old you are. She's who has no replacement but by making others happy you will get similar love that only she could give you.

Rouguiatou Barry (4t ESO; premi St. Jordi al Cal·ligrama en francès)

Per fora un sentiment, per dins un altre

Ivet Muñoz Bou (1r ESO; premi Sant Jordi: narrativa en català, categoria A)

Una noia de 15 anys no pot tindre problemes. Aquesta és la frase que la Daniela acostumava a sentir cada dia. Però per què no podem tindre problemes? A veure: sí que no com els adults, com per les factures del gas, la llum... o perquè l'han despedit de la feina i no pot pagar els deutes. Però sí podem tenir problemes, com per amistats que es trenquen o per la família que es separa, insults que ens fan diàriament o perquè ets molt sentimental i et sap greu que gent que abans tenia una vida ara estigui en guerra. A això és al que es referia la Daniela, però per als adults això no eren problemes.

La Daniela el 25 de novembre va trencar la seva segona amistat; ella pensava que no li feia mal, però en passar un mes es va adonar que sí. Es va adonar que estava al fons del seu cor, el qual estava negre i amb un mar de llàgrimes sense fi. Ningú ho sabia. Era molt dur per a ella fingir un somriure diàriament. Cada nit descarregava aquell mar negre pels seus ulls fins a adormir-se. Alguna vegada va pensar a treure's la vida, però mai ho va fer, ja que valia la pena continuar lluitant; no ho feia per ella, sinó per la seva mare i pare. Ella pensava que li queia malament a tothom, fins i tot a la seva pròpia família. La seva manera de desfogar-se era escriure el que li passava, cada nit mentre plorava sense parar. Les llàgrimes estaven plenes de desgràcies i depressions, insults i accions desastroses que li feien els seus companys. Es tiraven els seus materials, li amagaven les seves pertinences... Els seus pares no ho sabien. Aquest problema li va durar un any. Va passar el Nadal amb un buit per dins. També rebia insults com vaca o ballena. Ella de vegades menjava al vàter. Al pati una vegada li van agafar la carpeta, el llibre i l'estoig. Això no li deia a ningú de la seva família. Només plorava a les nits quan tots dormien. O patia molt, ja que no volia suspendre cap matèria, perquè el trimestre li havia anat malament. I s'aixecava a les 3:30 per escriure contes i arribar al notable, per no veure la cara de decepció dels seus pares, ja que això l'enfonsava més. Aquest és el tipus de problemes que podem tenir; sembla poca cosa, però per a qui el viu és com si li caigués el món a baix. Els adolescents també tenim problemes com tothom, i aquesta frase de "els adolescents no tenen problemes" descarteula del vostre vocabulari, ja que fa molt de mal.

Després de l'últim adeu

Carla Ribot Penas (4t ESO; premi Sant Jordi de narrativa en català, categoria B)

Tots parlen sobre trobar la felicitat i lluitar per aconseguir-la, com treballar durant els estudis per aconseguir l'ofici desitjat, com mantenir aquella amistat que suposadament et fa feliç, els objectius que t'has de marcar i mil historietes més, però s'obliden de la part més important, la part en la qual quan s'obre una nova porta en direcció a un nou camí no hi ha res del que estava dient abans. Et trobes tu sol i sense sortida, com si la situació et bloquegés; això és el que em va passar a mi.

M'hauria agradat que en algun moment de la meua vida m'haguessin donat una classe sobre això, on m'haguessin ensenyat l'altra cara de la moneda, que m'haguessin dit que la part dolenta també existeix i com fer-li front; jo crec que la titularia una cosa així com: Les pèrdues formen part del camí.

Qui m'havia de dir a mi que d'un dia per l'altre em trobaria en una situació similar? Tot va començar com un divendres normal i corrent, en especial podria destacar que era dia 13 de juny, segons molta gent un número de mala sort; també he de dir que estava fent tard a l'institut, com era d'esperar venint de mi. Només sortir de casa vaig trepitjar un grapat de fang gran com la meua sabata, però no podia aturar-me a netejar-m'ho ja que, com he dit abans, estava fent tard. Després d'entrar per la porta de l'institut vaig adonar-me que tenia la motxilla oberta de cantó a cantó i sí, havia perdut la meitat de llibres durant el trajecte. T'ho pots creure?

Mai he set una noia afortunada; sembla que les desgràcies portin el meu nom, de tant en tant les escolto cridar: Ruth! Ruth!

Bé, segueixo amb el que estava dient: vaig entrar amb els meus companys a classe i tots em miraven amb una cella aixecada; no sabia per què em miraven així fins que començo a olorar una pestilència que notava a sobre, doncs efectivament el que havia trepitjat al sortir de casa no era fang.

Cap altre divendres havia tingut tantes ganes que es fessin les 15:00 i tornar a casa; a l'arribar em vaig estirar al sofà com un guiri prenent el sol i vaig aclucar els ulls durant menys d'una mil·lèsima de segon, ja que una notificació del mòbil me'ls va fer obrir com un mussol. El so que em va molestar just en aquell moment tan precís provenia d'un missatge del Gmail que deia: "Gaudeix dels millors campaments que et podràs trobar, no ho dubtis, comenta-ho amb els teus amics i anima't a participar amb nosaltres a aquesta aventura. Inscripcions obertes fins al 29 de juny".

Vaig estar meditant-ho durant un parell de dies i al final vaig decidir apuntar-m'hi; no és que sigui molt de campaments ni de passar-me onze dies lluny de casa, però necessitava un canvi de rutina urgent. A ningú més li va interessar la idea; igualment, no em va importar.

Els meus pares estaven una mica amoïnats perquè eren molts dies fora de casa i no hi anava ningú que coneguessin, ni ells ni jo. Bé, el pare era el que estava més preocupat dels dos pel fet que la mare havia estat malalta i feia poc li havien donat l'alta a l'hospital.

Per una part els entenia perfectament, però, d'altra banda, volia, més ben dit necessitava marxar per desconnectar i oblidar el poble durant un parell de dies. Passats els setze dies de llarga espera, va arribar el moment d'anar-me'n; cada segon que passava estava menys segura de la decisió que havia pres, ja que la meva mare havia recaigut mínimament, però no em vaig voler alarmar perquè ocorre sovint i sempre s'aixecava com havia fet les vegades anteriors.

—Que vagi molt bé, filla, intenta disfrutar-ho al màxim i recorda que t'estimem fins a la lluna i tornar.

—Gràcies, mama, jo molt molt més!

Després de despedir-me vaig asseure'm al final de l'autobús sense dir res a ningú; minuts més tard un noi es va presentar com a organitzador dels campaments i va començar a passar llista.

—Jordina?

—Sí!

—Pol?

—Aquí...!

Molts ja es coneixien d'altres anys i al principi em vaig sentir fora de lloc; durant el viatge ens vam presentar i vam descobrir que tots érem diferents però semblants alhora.

Els primers dies van ser d'allò més divertits: jugàvem a jocs per a conèixer-nos millor, activitats d'aigua, practicàvem esports com el voleibol o el bàsquet. Tenia clar que l'any següent hi tornaria i també vaig descobrir la meva passió per exercir com a monitora i educadora. Sembla que les coses s'anaven ficant a lloc fins que el director dels campaments em va cridar.

Tenia la cara pàl·lida com un full de paper i els ulls vidriosos:

—Ruth, és el teu pare, vol que et fiquis al telèfon.

No ens estava permès portar mòbil i no podíem comunicar-nos amb la família, a no ser que escrivíssim alguna carta que els feien arribar.

—Hola, pare, què passa?

—Hola, reina, t'he de dir una cosa i m'has de prometre que seràs valenta.

—Suposo que no és una broma, oi? És que m'estàs espantant.

—Ruth, m'ho promets?

—Sí, però explica'm el que passa perquè estic desconcertada.

—La mare ens ha deixat, per sempre; ara ja podrà descansar —les paraules se li encallaven, li costava continuar; no m'ho podia creure.

—Digues que no és veritat, que això t'ho has inventat i que ets un mentider, si us plau.

—Soc el primer que voldria que fos mentida, tant de bo pogués dir-te que tens raó, però no és així.

—No, papa, no, no ens ho pot fer això la mare.

—Floreta, aquest vespre estaré aquí perquè tornis a casa i ho puguem parlar millor.

Vaig penjar la trucada; semblava que estigués presenciant una pel·lícula de terror, més ben dit: un malson inacabable. No podia parar de tremolar, la vista se'm va tornar borrosa, els batecs accelerats a punt de tenir un atac i la respiració a cent. Mentre esperava al pare jo pensava i pensava, de fet, pensava que el cap m'explotaria.

Com era possible? Em sentia culpable, culpable de no haver estat al seu cantó, culpable de no haver-li dit tot allò que m'hagués agradat dir-li, culpable per no poder-me acomiadar, culpable d'haver-li tret importància en el seu temps, però sobretot, em vaig sentir culpable de no haver-la abraçat més fort l'últim cop que li vaig dir adeu.

Es van fer les vuit i ell va arribar; jo ja ho tenia tot preparat per marxar. El pare estava descompost; no semblava el mateix. Quan el vaig veure vaig córrer una petita marató fins als seus braços, on ens vam saludar entre llàgrimes i consols.

Em trobava en estat de xoc, però quan vaig obrir la porta de casa una ràfega d'emocions em va sobrepassar: era real, l'havia perduda. Com he dit al principi, mai ningú m'havia ensenyat com actuar davant d'una situació similar; al pare, per molt gran que fos, tampoc.

No vaig sortir de l'habitació durant més de mig mes, excepte per anar a l'enterrament, un acte que no li desitjo a ningú. Durant els disset dies que vaig romandre en el meu petit raconet de la casa, em vaig decidir a escriure el que m'agradaria dir-li:

Mama,

Quan el pare em va donar la notícia vaig fingir ignorar el que ja sabia; crec que mai oblidaré les paraules que em va dir. Es repeteixen a la meva ment cada instant i se'm claven al cor com un punyal. La veritat és que tinc por; mai havia tingut tanta por d'assumir la vida. I si m'oblido de la teva veu? I si no recordo la teva cançó preferida? I si desapareix l'olor en la teva roba? Tinc el cap ple de suposicions infinites.

Els primers dies t'odiava, per haver-me deixat sola i per haver-me fet això. Era incapaç d'acceptar que del meu futur tu ja no en formaries part.

El temps ho cura tot, o almenys és el que diuen: menteixen. Com es suposa que el temps sanarà la teva mort? No ho entenc, et trobo a faltar constantment, i cada dia és pitjor: no sé com aixecar-me i lluitar aquesta realitat; m'estic enfonsant en els meus pensaments i no crec que pugui sortir-me'n.

Ho he intentat de mil maneres, he intentat deixar-te anar, crear un nou camí a partir d'aquí, però el dolor em guanya cada cop que ho intento; és inevitable el buit que sento.

Ho faré per tu i per tot el que m'has ensenyat; també ho farà el pare, n'estic segura. Gràcies per demostrar-me que l'amor no és simplement una paraula, sinó una família, en especial la nostra. No t'oblidaré, et portaré a tots els raconets que visiti, m'agradaria fer-ho juntes però a partir d'avui ho faré per nosaltres. T'estimo fins a la lluna i tornar, mare.

—Ruth, està molt bé que expressis els teus sentiments d'aquesta manera, i per cert, escrius genial. Després d'haver-me narrat la teva història, jo també estic segura que podràs sortir-te'n.

—Gràcies, de moment em sento una mica més forta per afrontar el que vindrà. —T'estan ajudant aquestes sessions?

—Sí, tot i que m'és difícil explicar com em sento. Ja sé que la feina d'una psicòloga és escoltar i donar consells, però a vegades no acabes fent teus els problemes dels altres?

—Ruth, jo no ho veig com a problemes, sinó com a solucions.

—Miriam, la qüestió és que..., i si no tinc solució?

—Tota dificultat en té; a vegades, la solució es troba en el temps.

Vint-i-quatre hores per una nova vida

Amèlia Subias Chimeno (4t ESO; accèssit al St. Jordi de narrativa en català, categoria B)

Amb les maletes omplint el seient de darrere i deixant la sortida del sol cada cop més lluny, vam començar el nostre petit viatge. Sols, jo i la meva mare, allunyant-nos de la gran Barcelona, la ciutat que hi havia set fins ara la nostra casa. I tot per anar-nos-en a viure a un poble perdut pels Pirineus: Castellar de n'Hug; fins i tot el nom era ridícul.

Sé que la meva mare estava fent un gran esforç perquè tot sigués més fàcil per mi, però no podia parar de pensar en tot el que deixàvem enrere: la mar, el Martí i l'Enric, les tardes solejades després de l'institut mentre passejàvem pel parc de la Ciutadella. I parlant clar: el fet de despertar-me a les sis per poder arribar d'hora al poble dels trons, no ajudava en res.

—A l'arribar et compraré un croissant, d'acord? —A cop segur que la meva mare havia vist la mala cara que devia fer.— És un poble preciós; ja veuràs com t'hi acostumaràs de seguida.

Vam sortir de l'autopista passant per un carrer sense asfaltar on el cotxe, la Mica li dèiem, va començar a atrotinar. En pic vam endinsar-nos al poble, les cases fetes de pedres grises van tapar la llum del sol de forma depriment. Almenys alguns dels balcons estaven plens de plantes per animar la pobresa de colors.

Vam aparcar la Mica al costat mateix del Forn de pa de Ca la Quima. A la mateixa porta es lluien els croissants més grossos que havia vist mai i, només entrar, l'olor del pa acabat de fer omplia tots els racons de la botiga.

—Bones. —Una senyora baixeta amb ulleres i una bata color vi, va entrar amb una safata de coques de vidre.

—En què puc ajudar-vos?

—Bon dia, ens pots posar un croissant i un pot de confitura de maduixa? —Va respondre la meva mare.

—I tant. —La Carme, com deia a la seva bata, va agafar amb cura el croissant dins d'una bossa de paper color marró i va deixar el pot de confitura damunt el taulell.— Alguna cosa més?

—No, això seria tot. Quant et dec? —La mare va estendre la bossa davant meu perquè l'agafés mentre ella es treia el moneder de la bossa de mà.

—Dos euros i mig pel croissant i un euro i mig per la confitura.

—Aquí tens. Per cert, ens podries indicar fins al carrer Nou?

—Ets la germana de la Laura? La Marta, no? —Va preguntar encuriosida. La meva mare va assentir.

—Feia molt temps que no et veia, aquest és el teu fill, oi? Que guapo i que gran s'ha fet!

Vam despedir-nos de la Carme després d'una llarga conversa sobre com de gran s'havia fet la meva mare, que si la recordava de petita, que si ens passaríem molt temps al poble. Estic segur que no es tardaria a escampar la veu per les senyores del poble. Als pobles les notícies volen, com diu la meva mare. Gràcies a les indicacions de la Carme, vam aconseguir arribar a la casa de la meva tieta. Carrer Nou número 25. Allí ens esperava ella i el Cuco, el gos de pastura del meu avi.

—Què tal el viatge? —Ens saludava la tieta pel balcó.

—Avorrit.—Vaig contestar amb sinceritat.— No et paris que encara queden capsos al cotxe— em deia la mare sortint de l'entrada de la casa.

—Ara baixo a ajudar-vos. —Anunciava la tieta desapareixent del balcó.

La resta del matí es va passar lentament mentre desfèiem les maletes i col·locàvem les coses a les nostres noves habitacions. En comparació amb el pis de Barcelona, la casa semblava un palau. Al pis, amb prou feines tenia espai pel meu llit, que ni tan sols tenia armari; només unes capsos de plàstic davall del llit. En canvi, ara tenia un armari antic de fusta on sobrava l'espai. L'únic problema era el llit, o més aviat la llitera, que era tan petita que els peus em quedaven penjant. L'utilitzàvem abans, quan l'àvia estava encara amb nosaltres i pensàvem que la Marta tindria fills, però al final no va poder ser.

Després de menjar van anar a fer un tour pel poble amb la furgoneta blava de l'avi. No era un home molt parlador. La mort de l'àvia va fer que perdéssim el contacte amb la família de la mare. Les visites amb la família es van perdre quan només tenia sis anys, abans que les excuses es tornessin amb l'asseguració de què menjaríem el sopar de Nadal sols, jo i la mare.

—La tieta i jo ens quedem aquí per anar a comprar unes coses; tu vés amb l'avi a l'horta, d'acord? — Va dir la mare arrencant-me dels meus pensaments.

—No puc acompanyar-vos? —La veritat era que estar amb l'avi se'm feia molt incòmode. Cap dels dos era parlador i jo no portava bé els silencis incòmodes.

—Va, et vindrà bé i segur que a l'avi també. —La mare ho solucionava tot amb aquestes paraules: “Et vindrà bé”. Fins i tot quan era evident que no era així.

De totes maneres, hi vaig accedir de mala gana, asseient-me com a copilot i deixant al Cuco al seient de darrere. Durant el viatge va sonar música dels Rolling Stons i els Beatles, que, d'alguna forma, quedava a la perfecció amb el paisatge. Muntanyes i més valls de verd unides a un cel d'un blau immens acompanyat d'uns esponjosos núvols blancs que s'estenien fins a l'horitzó. Era un dia sense la xafogor característica de l'estiu, potser perquè estàvem més amunt o perquè aquest ja s'anava acabant. Vaig començar a xiuxiuejar la cançó Ob-La-Di, Ob-La-Da dels Beatles mentre sonava per la ràdio de la furgoneta.

—T'agrada? —Va preguntar l'avi amb la seva veu potent. Una d'aquelles veus que parlen des de la saviesa dels anys.

—Sí, sempre m'han agradat els Beatles, fins i tot vaig intentar aprendre-la a tocar amb piano però no va haver-hi manera. —Vaig contestar sense pensar.

Per la finestra es veien també camps verds amb alguns ramats d'ovelles escampades per la vall. L'avi va començar a riure. Tenia un riure peculiar: se't contagiava l'alegria.

—És clar que no vas poder tocar-la amb el piano, tros de soca! —Me'l mirava amb els ulls ben oberts sense entendre la gràcia, però al final també se'm va escapar algun somriure.

— És una cançó de banjo o, com a molt, de guitarra.

—L'Enric tenia una guitarra; si ho hagués sapigut abans, ell podria haver-me-la ensenyat —els records de Barcelona humitejaven la meva veu i feien que sonés amb la melancolia guardada fins aquell instant.

—Jo puc ensenyar-te-la. —Va respondre l'avi al veure'm trist.— Trobes a faltar als teus amics, eh?

—Sí —vaig contestar.

—Jo tenia un amic que se'n va anar a viure a Madrid. Fa uns quants dies em va arribar la notícia que deia que havia mort. Creu-me, vaig pensar molts cops a anar a veure'l, però mai hi havia temps. Amb les noves tecnologies, pots comunicar-te amb tothom a tot moment. Òtic, lo bé que m'hauria anat! Amb això et vull dir que has de fer l'esforç de mantenir el contacte amb els teus amics, d'acord?

—D'acord.

L'avi va ensenyar-me l'horta. Vam collir els tomàquets que ja estaven madurs i que posteriorment ens els menjaríem per sopar. A l'arribar a casa, quan el Sol ja es ponia, vaig anar al pis de dalt on hi havia una petita terrassa que s'encarava a les muntanyes. Vaig asseure'm a terra i vaig posar les cames pels forats de les baranes, de ferro rovellat, de manera que els peus quedaven penjant damunt del pati del primer pis.

—Què fas? —La mare va asseure a terra imitant-me.

—Descanso —vaig contestar.

—L'avi t'ha fet treballar, eh? —Va dir perdent la vista per les muntanyes llunyanes.— Saps què? Ara que no m'escolta ningú, et confesso que la veritat és que no m'agradava viure a Barcelona

—Llavors per què vas quedar-t'hi? —Vaig preguntar encuriós.

—Per fotre al teu avi —va respondre picant un ull.

Ens vam posar a riure. Quan el silenci va tornar a estendre's, vaig pensar en totes les coses que havia après i tot el que hi havia crescut durant aquestes vint-i-quatre hores.

—Potser viure aquí no és tan dolent com pensava.

Una invasión sin sentido

Clàudia Galera Ferrer (1º ESO; premi Sant Jordi de poesia en castellà, categoria A)

Las lágrimas se contenían
para ocultar esa emoción triste que sentían.
Millones de personas sin vida;
a muchas la esperanza se les iba.
Edificios construidos,
que al poco rato eran destruidos.
Ejército y policías preparados,
para al ataque estar alertados.
Día 25 y aún no se ve su fin,
y muchas personas no lo quieren volver a vivir.
Ataca Rusia con ganas de vencer;
contra Ucrania sin fuerzas está a punto de caer.
Una invasión injusta en la televisión vas a ver,
que, si todos no damos nuestro apoyo, Ucrania va a perder.

25 Años INS Alcarràs

Oriol Torrente Jové (1º bachillerato; premi St. Jordi de poesia, categoria C)

INS Alcarràs es tu nombre,
enseñar es tu profesión,
y ya son 25 años
llenos de ilusión.

Muchos alumnos,
muchas historias
y mucha pasión,
todos los que salimos
te llevamos en el corazón.

Muchos días,
muchas horas
de trabajo y diversión
y muchos alumnos llenos de emoción.
Gracias por tus clases.
Gracias por tus meses,
de septiembre a junio
siempre nos tienes presentes.

Gracias por tu paciencia y tu motivación,
gracias por acompañarme en esta evolución.

Veinticinco vidas

Noelia Mesas de la Flor (4t ESO; premi St. Jordi narrativa en castellà, categoria B)

—Bueno, chiquitina. ¿Dónde quieres que te lleve mamá a comer hoy?

—Quiero fideos.

—Pues entonces iremos al restaurante chino.

—¿Y me comprarás un álbum de cromos?

—Vale.

Mónica terminó de peinar a su hija y se pusieron los abrigos. Después de comer irían a visitar a los abuelos para pasar la tarde del sábado. Andando al paso de la niña tardaron unos quince minutos en llegar; no vivían lejos del restaurante. Nada más abrir la puerta, Lixue las recibía con una sonrisa.

—Hola ¿la mesa de siempre?

—Sí, la de la esquina es la que nos gusta más.

Nerea y su madre se sentaron a la mesa. Pidieron rollitos, fideos, arroz y pollo con almendras, pero no les dio tiempo a pedir los flanes para el postre. De pronto la puerta del local se abrió con un gran estruendo, y tres hombres con pasamontañas y armados ordenaron cerrar todas las salidas. En aquel momento se quedaron encerrados aquellos tres tipos, los ocho trabajadores del restaurante y catorce clientes. En total, veinticinco personas.

Los secuestradores incautaron todos los teléfonos móviles de la gente e hicieron apartar las mesas y las sillas; después apartaron a los rehenes en dos grupos. A un lado las mujeres y los niños, y al otro, los hombres.

Combo, Mambo y Bimbo eran los nombres de guerra que se habían puesto para no llamarse por su verdadero nombre. Mirando desde la entrada, los hombres se encontraban a mano derecha: el señor Ming, dueño del negocio, y su hijo Zirui, Xiao, el cocinero, Lao su pinche, y Luis, el nuevo repartidor a domicilio que habían contratado. Después estaban Juan y Jaime, padre e hijo que habían ido a comer en familia, y Arturo, José, David y Ricardo, cuatro compañeros de trabajo. Once hombres. Y en el lado izquierdo estaban Lixue, la esposa del señor Ming, su hija Xui y su sobrina Yuan. Lorena, Marina y Paula, tres amigas de la universidad. Mercedes y Eva, madre y mujer de Jaime, su bebé de un año, Álex, y para terminar, Nerea y Mónica. Once personas entre mujeres y niños en ese bando.

Combo, después que Mambo y Bimbo hicieron todo lo que estaba previsto, se acercó al señor Ming.

—¿Dónde está la tortuga de Jade?

—Yo no sé de qué me habla, señor.

—No lo repetiré más, ¿dónde la tenéis?

—Yo no... El señor Ming no pudo contestar por segunda vez; Combo le dio con la culata de su arma en las costillas. Luego se dirigió al repartidor y le cogió desde atrás por el cuello apartándose del grupo.

—¿Y tú no sabes nada? —gritó Combo— No me aprietes tan fuerte, que eso no era parte del plan —susurró Luís.

—Ya veo —continuó Combo—, aquí solo hay inútiles que no saben nada —y le empujó de nuevo hacia el grupo de los hombres.

Entonces se fijó en los dos niños que había y se acercó a la más mayor.

—¿Con quién has venido, guapa?

—Con mamá. ¿Eres malo?

—Eso depende de si me enfado. ¿Tú quieres que me enfade?

—No... — empezó a lloriquear la niña.

—La está asustando —intervino Mónica.

—Perdón, señora, no era mi intención.

Combo le dio un beso en la mejilla a la mujer, y ella se limpió con la palma de la mano.

Él se acercó al oído y le dijo:

—Cualquier tontería, mamá, y me cargo a tu renacuaja, ¿entendido?

—Sí —contestó Mónica.

—¡Bimbo! ¿Tienes ya los móviles de todo el mundo?

—Sí, jefe.

—Mamá, tengo pis —dijo la niña.

—La niña tiene que ir al baño.

—Vale, pero sin tonterías. Mambo, vete con ellas —ordenó Combo.

Una vez solas dentro de los lavabos, Mónica sacó, de la mochila que llevaba la niña, el móvil que utilizaba para hablar con su padre. Los secuestradores no miraron en ella porque creyeron que simplemente había juguetes en su interior. La mujer escribió un mensaje a su ex marido explicando la situación. Casualmente esa tarde estaba de servicio, y no se encontraba muy lejos de allí con el coche patrulla. En menos de diez minutos, varios coches de la policía rodeaban el restaurante. Combo no podía creer que alguien pudiera haberse puesto en contacto.

—Señora, déjeme ver la mochila de la niña —le dijo a Mónica.

Ella obedeció y se la dio, pero cuando el hombre la abrió solo encontró una muñeca y su unicornio. Mónica fue lo suficientemente lista como para dejar el teléfono en la papelera del baño, envuelto en papel higiénico y en silencio.

Combo se estaba poniendo nervioso y empezó a amenazar a todo el mundo. El ambiente se estaba poniendo muy tenso y el señor Ming decidió intervenir.

—No tengo ninguna tortuga de jade, pero tengo ranas, de jade también. Le prometo que tienen su valor. Sígame si quiere verlas.

Sin dejar de apuntarle con su arma, Combo siguió al señor Ming hasta un armario de madera de donde sacó, de una caja envuelta en una seda roja, diez pequeñas ranas de jade. Dentro de la caja también había un papel blanco con un sello de autenticidad.

Combo pensó que Luis se había equivocado cuando les habló de la tortuga de jade, y que a lo que de verdad se refería era a las ranas. Aceptó entonces liberar a todas las personas retenidas, menos a Luis, que sería su falso rehén para ayudarles a escapar. Pero cuando salieron del restaurante la policía se les echó encima y los detuvieron. Además, las ranas de jade que el señor Ming les había dado eran de resina, una muy buena falsificación.

Por suerte todo había salido bien y nadie resultó herido. Después de salir de allí, Mónica compró a su hija el álbum de cromos que le había prometido.

Canela y jengibre

Sara Escolà (4º ESO)

Relato ganador del primer premio en el Concurso de Relato Corto que organiza el Departamento de Filología Clásica, Francesa e Hispánica de la Universidad de Lleida en el marco de la VII Semana de las Letras Hispánicas —la temática es “la nostalgia”—; categoría para estudiantes de 3º y 4º de ESO.

Oigo el ruido de las chispas del fuego en el silencio, siento la calidez que alivia el frío del suelo en el que estoy sentado. Ese olor dulce tan relajante, unos pies delgados y arrugados, tapados por unas viejas zapatillas de color gris. Al lado, mi coche de juguete verde; es mi favorito. Levanto la mirada. Ahí está ella, sentada en el sillón, haciendo la bufanda de ganchillo beige que me va a regalar. Afuera hace frío, nieva...

De repente, interrumpen unos golpes llamando a la puerta.

—¡James! ¿Qué haces sentado en el suelo? ¡Te vas a resfriar! Levántate y ayúdame a hacer la cena, que tu padre pronto va a volver del trabajo.

Me levanto. Quería ordenar mi habitación; los calcetines sucios estaban esparcidos por todo el suelo. Pero me inundó ese pensamiento: reviví por unos segundos el momento en el que lo único que esparcía por el suelo eran cochecitos de plástico, al lado de mi abuelita.

Fui con mi madre a hacer la cena. Mi padre llega tarde de trabajar, por lo que no puede ayudar a mi madre y tengo que hacerlo yo.

—¿Qué vamos a cocinar?

—Muslos de pavo en salsa de tomate y canela.

Nunca había oído eso, ni siquiera sabía que existía una receta así. Preferí no decir nada y hacer lo que mi madre me iba indicando.

Mi mamá sacó el pavo y lo salpimentó ligeramente y lo aderezó con un poco de canela molida. Yo calenté aceite en la cazuela y doré los muslos como mi madre me estaba pidiendo que lo hiciese, por ambos lados.

Retiré el pavo. Después, ella sofrió la cebolla en el mismo aceite. Añadió los dientes de ajo y la canela en rama, y yo, el tomate. Volvimos a poner los muslos en la salsa y dejamos que la comida fuese adquiriendo el aroma de las especias. Mientras se cocinaba, me llegó ese olor.

Me resultó familiar. Un aroma inundando la estancia. Recuerdo esas manos suaves de dedos finos y huesudos esparciendo harina y amasando. Recuerdo las galletas horneadas, unas manoplas rojas sacando una bandeja del horno, en la que había unas galletas doradas de jengibre y canela. Es Nochebuena.

Hoy he visitado a mi abuela, para hacer la cena con ella, antes de juntarnos toda la familia en la mesa. Finalmente, ha querido hacer unas galletas de postre, para acompañar con los mantecados y una taza de chocolate caliente. Yo la miro embobado; mientras ella trabaja me explica historias lejanas que despiertan mi imaginación.

—¡Qué rico huele! ¿Puedo probar una?

—¡Ay, mi niño! —Me dice mientras se ríe— Espérate a que lleguen los demás a la cena; ten un poco de paciencia, cariño —afirma a la vez que acaricia mi pelo.

Sonó el timbre. Papá había llegado a casa. Le abrí la puerta y volví a mi habitación mientras mamá acababa de hacer la cena. Recogí los calcetines del suelo, me puse el pijama y fui a cenar.

Al día siguiente, me levanté de la cama con los ojos entrecerrados. Fui a la cocina a prepararme mi vaso de leche con cacao y unté mermelada de fresa que había dentro de la nevera en unas tostadas.

—¡Buenos días, James!

—Buenos días, papá.

Entró mi madre con una bata vieja de color azul, de esas de pelo que son tan suaves, y me preguntó cómo había dormido. La verdad era que yo creía que aún estaba durmiendo; aquello podía ser un sueño en aquel momento. Le dije que bien y seguí comiendo.

De repente, mis padres empezaron a hablar. No pude distinguir de qué por el sueño que tenía. Solo era capaz de oír unas voces hablando y mi visión solo me permitía ver a dos personas algo borrosas mirándose entre ellas. De todas formas, tampoco me interesaba meterme en la conversación, así que decidí seguir desayunando y después me iría al baño para lavarme la cara. No podía pasarme el día como un zombi.

Me fui a la habitación y me vestí. Cuando ya estaba más despejado, escuché la conversación que seguían teniendo mis padres.

—¿Y si entramos y hacemos limpieza? Tenemos la llave guardada en el cajón.

—Supongo que es lo único que podríamos hacer... ¿Pero cómo se puede sentir el niño al enterarse de eso?

—Le va a ser difícil aceptarlo, pero es la única manera que hay...; nos estamos quedando cortos de dinero.

Tal vez tenían que pagar algo y aquel mes no les llegaba, a lo mejor se referían a esas facturas de la luz de las que hablan tan seguido, o algún seguro del coche. Yo qué sé. Pero... ¿Dónde querrían entrar? ¿Por qué iba a ser difícil para mí?

Aquella tarde, mientras hacía la tarea que me habían mandado del colegio, se abrió la puerta de mi habitación. Era mi padre; siempre hemos tenido muy buena relación y nos teníamos mucha confianza, siempre podía contar con él cuando tenía cualquier problema: él siempre estaba conmigo.

Se acercó a mí y se inclinó un poco hacia delante, tocando mis hombros con sus manos. Con un tono suave y tranquilo me dijo:

—James... ¿Qué te parece si mañana volvemos a casa de la abuelita? Tu madre y yo vamos a tener que hacer limpieza allí y podrías venir para ayudarnos.

¿Esa conversación que tuvo antes con mi mamá era para ir a casa de la abuela? ¿Qué había de malo con la casa que me pudiese afectar tanto? ¿Limpieza para qué?

Mi cabeza se empezó a nublar de preguntas y más preguntas. No entendía nada.

—Sí, papá, —le contesté brevemente, aunque no comprendía lo que estaba pasando— iré con vosotros.

—Está bien —volvió a poner su postura recta y se fue de la habitación ajustando silenciosa y lentamente la puerta.

Aquella noche no pude dormir; estaba demasiado preocupado. Echaba de menos a mi abuela; desde que ya no estaba con nosotros ninguno volvió a entrar en aquella casa. ¿Por qué de repente sí? Y me duermo haciéndome esas preguntas y recordando esa casa querida, donde pasé los mejores momentos de mi niñez.

Veo que entra la luz de la ventana en mi habitación; ya ha amanecido.

Hoy es el día en el que, después de mucho tiempo, volveré a pisar aquel suelo de cálida y vieja madera que hacía un extraño ruido cada vez que ella daba un paso.

Cuando estábamos listos, nos subimos al coche.

Nos pasamos el trayecto en silencio, sin decir una palabra, escuchando la música de la radio. Yo, mientras tanto, miraba el paisaje por la ventana. Se veían los campos y algunos terrenos donde, poco antes de aquel 7 de abril, se cultivaron unos manzanos.

Por un momento, me imaginé paseando por allí con ella, cogidos de la mano.

Ya hemos llegado.

Nos bajamos del coche y andamos por el caminito de piedra hasta la puerta verde. El descansillo está lleno de hojas secas.

Mi padre saca la llave del bolsillo de sus pantalones y la introduce por la cerradura. Abre la puerta.

Vuelvo a la casa a la que nadie ha querido ir desde que ella se fue. Una casa ahora vacía. Mis padres quieren escoger y empaquetar ropa y otros enseres, limpiar y organizar un poco...

Quizás la vayan a alquilar... No puedo imaginar a nadie viviendo allí si no es ella.

Antes de ayudarlos, me doy un paseo por la casa, recordando esos bellos momentos que nunca más volverán a suceder.

Mientras rebuscan por las habitaciones de la segunda planta, yo entro en la cocina, y la veo allí de pie, en los fogones removiendo una cazuela con una cuchara de madera. Me mira con sus ojos acuosos llenos de dulzura y me sonrío. Puedo sentir el calor de la lumbre y los aromas de sus bizcochos y sus galletas dorándose en el horno.

En la alacena, todavía intactos, hay una buena colección de botes de frutas y mermeladas en conserva. Debajo de unos periódicos viejos encuentro un diario. Lo cojo, lo abro, y me doy cuenta de que es un recetario de cocina. Sus mejores recetas escritas con su letra cuidadosa y recalcada: “Paso a paso”, “Ingredientes y elaboración”. Y ahí está: “Galletas de navidad de jengibre y canela”.

Cuando me iba a sentar en el suelo, mientras observaba embobado su receta, una voz interrumpió el silencio:

—¡James! —Oí a mi madre gritar— Ven y ayúdanos a tu padre y a mí.

—¡Ya vooy!

Me llevé el diario; lo escondí en los bolsillos interiores de mi chaqueta.

Ayudé a mis padres y, finalmente, volvimos al coche de vuelta a casa.

Durante el trayecto nadie estaba hablando; la radio no estaba encendida. Se oía el ruido del motor mientras papá conducía.

De pronto, mi madre se giró mirando hacia mí desde su asiento.

—James, queremos alquilar esta casa...

¡Bingo!, mi intuición no se equivocó. Ya habíamos hecho limpieza por algo y no quería llevarles la contraria. Además, comprendo que para ellos también es difícil decírmelo y no quiero que se sientan peor aún.

—Está bien, mamá —le dije con tono tranquilo mientras dibujé una sonrisa en mi rostro. Me devolvió la sonrisa y se volvió a encarar hacia delante.

Al volver a casa, dejé el diario en un cajón de mi mesita de noche.

Ya había oscurecido; fui a cenar y me acomodé en la cama. Poco a poco mis ojos se fueron cerrando sin darme cuenta.

Oigo los pájaros cantar desde fuera de mi casa; siento una inmensa calma. Con los ojos cerrados, recuerdo el diario.

De repente me lleno de energía y pego un salto enorme de la cama.

Abro el cajón y con las recetas en mi mano me voy corriendo hacia la cocina.

Empiezo el libro por la página de las galletas.

“Volveré a esas Navidades sea como sea”, me repetía a mí mismo una y otra vez.

Emocionado, abrí los armarios de la cocina y saqué la harina, el azúcar y todo lo que indicaba en el diario.

—¡Manos a la obra!

—Buenos días, ¿qué haces despierto tan temprano? —Dijo mi madre sorprendida, a la vez que olía la comida— ¡Galletas! —Se respondió a ella misma.

—Encontré una receta de la abuela y las quería volver a probar; también hay para vosotros: ¿las querréis probar?

Apareció mi padre diciendo:

—¿He oído galletas? Vaya, qué buen cocinero tenemos en casa.

Mientras se enfriaban las galletas, preparé unas tazas de leche para cada uno y decoré la mesa con velas encendidas. Junto a ellas, dejé un plato, en medio, con las sabrosas galletas y dejé las tazas en el sitio donde se sentaba cada uno. Dejé un lugar, también, para la persona más especial, con su taza de leche preparada. El de mi abuela.

Nos sentamos y las comimos juntos.

Vuelvo a saborear esas galletas, el sabor que me recuerda a ella, el sabor de mi infancia. El sabor de jengibre y canela. El sabor de aquella Nochebuena.

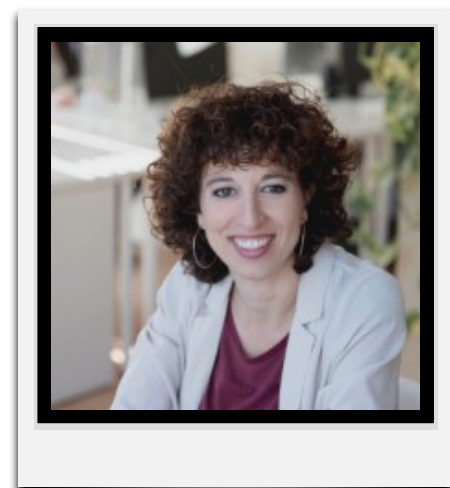
Miro fijamente la brillante y alta llama de la vela blanca que tengo enfrente y siento una bonita sensación.

Sonrío porque estoy en casa y ella está conmigo.

La prensa a l'escola

El pasado viernes 18 de marzo, todos los alumnos de 3º del instituto de Alcarràs asistimos a una conferencia en la hora de tutoría. La videoconferencia formaba parte del programa “La prensa a l'escola” y estuvo a cargo de Rosa Rubió, que es una periodista y comunicadora audiovisual del Colegio de Periodistas de Lleida. Rosa ha trabajado en el diario *La Mañana* y en el diario *Bon Dia*, en una agencia de comunicación y ahora es free lance, que significa que tiene su propia empresa, llamada “Comunicació 360º”. También trabaja en la radio y en televisión.

Rosa trabaja en su propia empresa; ella elabora mensajes para el público, la llaman para la gestión de redes sociales. Ella, de un escrito de 1000 páginas, se las lee, y las 1000 páginas las resume a 4 columnas para que ocupe una página máximo al diario. Las cualidades para ser buen periodista son la curiosidad y el interés para saber información de la noticia, pasión para explicar y compartir la noticia en los medios de comunicación, no creerse todo lo que le llega de información y escepticismo. Un periodista no puede hacer faltas de ortografía, no debe poner titulares estúpidos, ni tampoco escribir titulares valorativos y despectivos de la gente.

Para hacer una buena noticia tienen que obtener información, y saberla interpretar, contrastarla y difundirla. Una noticia necesita actualidad, novedad, magnitud y proximidad. Los medios de comunicación que conocemos son la televisión, la radio, las redes sociales, Whatsapp, Twiter, Instagram. En cuanto a las fake news, que son las noticias falsas, se aprovecha que hay mucha desinformación, por ejemplo ahora en el caso de la guerra de Ucrania. En muchas de las fake news lo que interesa a quienes las propagan es ganar dinero.

Mi opinión personal es que la charla que nos hizo Rosa ha sido muy interesante y efectiva, para saber más información sobre las noticias, porque muchas de las que escuchaba eran falsas y no lo sabía, así que todas las noticias que escucho no me las puedo creer. En resumen, creo que la conferencia ha sido muy eficiente y útil para todos.

Xavier Jové (3º ESO B)

Un viatge de 21 anys

Diuen que les amistats i els grans projectes es forgen prenent cafè. Doncs sí, justament a la cafetera de la “sala de profes” va sorgir la idea d’embrancar-nos en un projecte que ens permetés participar com a centre en una iniciativa d’àmbit europeu. Seríem un centre Comenius, com es deia llavors, un centre Erasmus, tal i com en diem en l’actualitat. Una més de les il·lusions que ens van moure tot just inaugurat l’INS Alcarràs.

Els diferents projectes Erasmus en els quals hem participat des de l’any 2001 han significat moltes hores de feina, d’escriure projectes interminables, fins i tot durant les vacances o en caps de setmana. Però també és ben cert que les mobilitats Erasmus han significat en moltes ocasions la primera oportunitat per als nostres joves de conèixer amb adolescents en un altre país, de tastar llengües i cultures diferents de la nostra i que els han obligat a posar en tela de judici els valors propis i aliens.

A més, sabem del cert que participar en un projecte Erasmus ha estat per a força alumnes nostres el cuquet que els ha fet desitjar viatges i intercanvis futurs, relacionats amb la vida personal i professional. En definitiva, una experiència que els ha ajudat a madurar com a persones.

En els darrers anys, amb l’ampliació de les possibilitats dels projectes Erasmus, hem aconseguit també que el professorat del nostre centre participi de manera activa en mobilitats que tenen com a objectiu la innovació pedagògica, la visita de centres de països punters en el món de l’educació. Es tracta, per tant, d’una via que complementa i amplia la formació permanent del professorat del nostre centre.

Tots els països del mapa d’Europa amb els quals hem treballat són una munió de puntets que, per a tothom que ha participat en els projectes, signifiquen llaços d’amistat, aprenentatges en àmbits ben diversos, reptes que hem hagut d’afrontar, projectes que quallaran en un futur i tantes d’altres coses. En definitiva, una bogeria embastada mentre remenàvem un cafè que s’ha convertit, ara que celebrem el vint-i-cinquè aniversari, en un dels trets característics del centre i que cal celebrar.

Marta Ingla i Gemma Aldevert

Carpe Diem?

Contra el soneto XXIII de Garcilaso de la Vega

Laia Sanjuan (1º bachillerato)

¿Disfruta de tu pelo, largo y lleno de vida, de tus ojos profundos que pueden traspasar el alma, de tu piel perfecta y joven, antes de que llegue la vejez y todo eso se marchite?

¿Goza de tu blanca frente, tus labios rojos y tu melena hasta que estos pierdan su color y ya no sean dignos de ser contemplados?

Me niego a aceptar todas esas afirmaciones que tanto se repiten en los poemas clásicos y que aún se pueden ver por todas partes a día de hoy.

¿Quién decidió que un cabello gris no era el resultado de un proceso biológico natural, sino que significaba la pérdida de juventud y de valor estético en la sociedad?

¿Quién nos enseñó que debemos guardar nuestra apariencia juvenil como un tesoro, porque, cuando la perdemos, ya no somos dignas de admiración y autoestima?

Por todo esto yo digo: goza cuello, cabello, labio y frente,
aunque ya no sean oro, lirio, clavel, cristal luciente.

Para quienes no lo conocáis:

En tanto que de rosa y azucena
se muestra la color en vuestro gesto,
y que vuestro mirar ardiente, honesto,
enciende al corazón y lo refrena,
y en tanto que el cabello, que en la vena
del oro se escogió, con vuelo presto,
por el hermoso cuello blanco, enhiesto,
el viento mueve, esparce y desordena,
coged de vuestra alegre primavera
el dulce fruto, antes que el tiempo airado
cubra de nieve la hermosa cumbre;
marchitará la rosa el viento helado.
Todo lo mudará la edad ligera
por no hacer mudanza en su costumbre.

Consell de redacció

Neizan Montes de Oca
Thais Sans
Sara Duque
Luisa Ocampo
Èrik Ortega
David Todó

Director

Carlos Rizos